

בריטי מרוחק, באה סוף-סוף אל המנוחה ואל הנחלה. ועם השירסומת הסובבת את שומר הלילה, אין ספק שגם הקאריירה שלה מובטחת.

תדרוך תל-אביב

*** עיניים גדולות (סטודיו, ישר"א): סירטו הטוב והבוגר ביותר של אורי זוהר, המגביר את האמונה שזוהר הכישרון הקולנועי היחידי האמיתי הקיים בישראל. סיפור על מאמן קבוצת כדורסל המשתוקק להשיג את כל הגעים, הטוב וימשתלם בעולם, ומסרב לשלם עבורם ב-

ראמפלינג כרוגמנית היהודיה נאנסה במחנהריכוז -

ראמפלינג בחיים - ואנסה את מאהבה בעולם החופשי

כנות. כמה קטעים רגישים וכמה קטעים קומיים בלתינישכחים במישחק טיבעי של אורי, רעייתו אליה, אריק איינשטיין וטליה שפירא.

*** האחים מרקס בדרך מערבה (תכלת, ארצות-הברית): סיפור עליו מימי הבלהלהלהוב ומסילותהברזל הראשונות, מתובל בכל התכסיסים הידועים של שלרית הנציחיים. רכבת מפורקת לצורכי הסקה, מכנסיים נגורים כדי לכיים מהם כסף, והארפו מלמד אינדיאני לפרוט על גבל.

*** שזושת המוסקטרים (תל-אביב, אנגליה): הבמאי דיק לסטר נטל את הבלהלהלהוב ומסילותהברזל הראשונות, מתובל בכל התכסיסים הידועים של שלרית הנציחיים. רכבת מפורקת לצורכי הסקה, מכנסיים נגורים כדי לכיים מהם כסף, והארפו מלמד אינדיאני לפרוט על גבל.

הדרך לגילויטינה

שני גברים בעיר (מיטשל, ירושלים, צרפת) - אם גם שליחותו של סרט זה אינה מקורית

על בד הקולנוע, הרי אין ספק שהיא חשובה, וכל כמה שיחזרו עליה, לא יהיה בכך די. כי מה שהסרט תוקף הוא הטיפול בעבריינים כלואים, הטיפול בהם לאחר שיחרורם, ומשמעות הרצח החוקי, הקרוי הוצאה-להורג. ז'וזה ג'ובאני, הסופר הקורסיקאי שהפך לבמאי, ואשר תיאר גם בסרטיו וגם בספריו את המוסר והחוקים המיוזדיים של העולם התחתון והצלחה, ברגעיו המוצלחים יותר, להגיע כמעט לפיט בכיוון זה, בחר לתאר בסרט זה את היחסים בין קצין-מיבחן מזדקן ושופע-הבנה (ז'אן גאבן) לבין פושע המשתחרר מן הכלא בהמלצתו ומחליט לשוב למוטב (אלן דלון).

אל בין השניים האלה נקלע מפקח-מיטרה (מישל בוקה) עיקש, ביורוקרט, חדור-אמונה שפעם-פושע-תמיד-פושע, המתנכל לאסיר המשוחרר ואינו נותן לו מנוחה. שרשרת של אסונות מכבידה עוד יותר על הפורץ-לשעבר, והלחץ הבלתי-פוסק של המיטרה גורם, בסופו של דבר, להתפרצות-זעם המביאה אותו אל הגילויטינה. כאמור, כל מה שיש לסרט זה לומר הוא חשוב, וצריך להיאמר שוב ושוב. אולם, שלא כרגיל, מתפתה כאן גיור

הגנב הרוננטי

שנה טובה לאוהבים (פאר, תל-אביב, צרפת) - זהו קלוד ללוש בשיאו, בסיפור-אהבה בין

פורץ נוצץ לבין בעלת חנות-עתיקות אופנתית, או, נכון יותר לומר, זהו סיפור תיכונן וביצוע של שוד מתוחכם, שבמהלכו מתאהב הפורץ בשכנה של הקורבן. מכל מקום, מעלתו העיקרית של הסרט היא בכך שאינו מתיימר להיות יותר מכפי שהוא נראה, אין בו מינשרים רבי-היקף, מסוג אלה המפריעים בסרטיו היוק-רתיים יותר של ללוש, ומשום כך מתעוררת הזדהות רבה יותר עם הדמויות, ואהדה גלויה לכל מעשיהם.

לינו ונטורה, כגנב הקשוח, המפוקח והמאוהב, מגיש את אחת הדמויות החמות ביותר בקאריירה שלו. פרנסואז פאביאן מגלמת כאן את האידיאל הנשי של גברים רבים: יפה, חכמה, די חופשיה במינהגיה כדי לא לשחק את תפקיד המצטנעת, ונאמנה למדי גם במצבים קשים. ואילו שארל ז'ראר, שותפו-לפשע של ונטורה, מספק אוסף עצום

הנואפיה המוסכנה

הסינדיקט ישלם (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) - פורץ

בנקים המשתחרר מן הכלא, מגלה שרוצחי המאפיית רודפים עכשיו אחריו, כיוון שלפני מא-סרו פרץ לבנק השייך לאירגון הפשע, והרי על מעשים כאלה אין האירגון עובר בשתיקה. אך תחת שינבר, כל עוד נפשו בו, מחליט הפורץ להשיב מילחמה שעה, ומאחר שזהו סרט, ולא מציאות, הוא עושה זאת בהצ'לחה ניכרת.

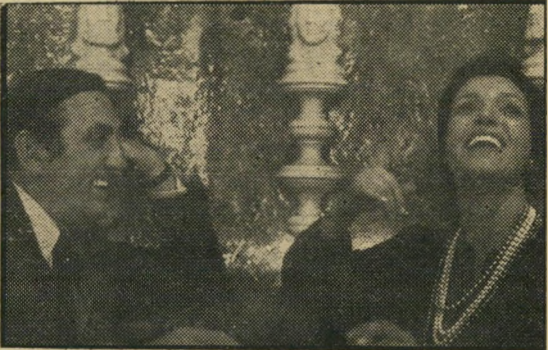
רוברט דובאל, היועץ של הסנדק, מגלם כאן את התפקיד הראשי, וג'ורדון בייקר, הרוצח-השכיר מצ'ארלי ואריק, הוא שותפו ועוזרו של דובאל במיצוע. ואם כל זה מזכיר את צ'ארלי ואריק של דון סיגל, אין זה מיקרה כלל. פרט לבייקר מופיעה כאן גם שירי נורת, הדימיון בסיפור בולט לעין, ואפילו כמה סצינות-מפתח, כמו זו של נערה המגלה יוזמה בלתי-שיגרתי ליד ההנה, בשעת משבר, הן ירושות מן הסרט של סיגל.

אלא שג'ון (תיק ירושלים) פלן חסר אותה וירטור אוזיות ההופכת כל סצינה לחווייה בפני עצמה, וכל סוף-סצינה לתפנית עוצרת-נשימה. תחת זאת, הוא מנסה להתייחס אל הסיפור שלו במציאותיות, אך מאחר ש-

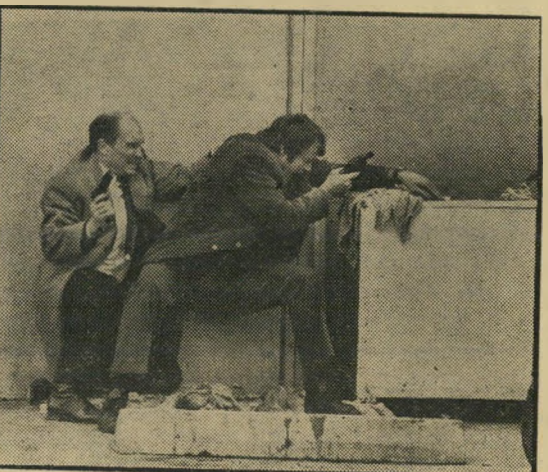
גאבן ודלון: שני המלכים

באני ליצור דמויות רדודות, שהן מתחילתן ועד סופן או טובות - או רעות. הוא בוחר מיקרה קיצוני, שבו האסיר נותן הקורים לגיבור הסרט הם חריגים בהחלט ובסופו של דבר הופך את הסרט, במקום לחווייה דרמטית המדברת בעד עצמה, להטפת-מוסר נוסח אנדרה קאיאט.

פאביאן וונטורה: ההבנה שבלב

של רגע-הרפיה קומיים ומוכיח, כמו בסרטים קודמים של ללוש (הרפתקה היא הרפתקה) כי הוא אחד הנתור-נים הנחוצים ביותר בסרטים אלה. בקצרה, זהו אחד מאותם סרטים שאולי לא ירשמו פרק בתולדות הקולנוע, אך ההנאה מהם רבה, בין אם הצופים הם מן הסוג המתחכם, או הם מחפשי בידור לשמו.

דון-בייקר ודובאל: רוכבים שוב

קשה מאוד להאמין בקיום אירגון-פשע שלומיאלי ומבול-על עדי-כדיכך ששני אנשים בעלי רצון טוב וחוצפה מסוי-גלים להוציא אותו משיווי-מישקלו, הרי הריאליזם הוא בלתי-משכנע מתחילתו ועד סופו.

אמיתיים במלוא המובן הקולנועי של ה'מילה: רוברט רדפורד, פול גימנז ורוברט שאו. שלושתם מבצעים טיפוסים מהוקצ-עים, בפיוטוגניות ובידענות מובהקת. מוטי-קה ותפאורות שקשה לשכוח. *** נשיא עץ הכוונת (סמדר, ארצות-הברית): הגירסה המיקצועית של פרד זינמן (בצהרי יום) לרבי-המפר יום-התן, על ניסיון-התנקשות דימוני בחייו של הנשיא דה-גול. מותח כאילו התרחש במציאות.

לאמריקאים, אך הפעם מתייחס בהבנה ו'אהבה רבות יותר לדמויותיו הראשיות. המשותקות נפלא בידי ג'ולייט מיילס וג'ק למן. *** העוקץ (עדן, ארצות-הברית, אלנבי תל-אביב, ארמון זינפה): בידור קולנועי בה'א הידיעה. עולמם של ה'גאנגסטרים בראי עקום ובבימוי מלא הפת-צות של ג'ר'ג' רוי היל. שלושה שחקנים

מייקל יורק, אוליבר ריד וריצ'ארד צ'מבר-ליין. מישחק מצויין ל' פרנק פינלי, המוסקטר המכווץ ביותר. *** אבירי-כנאת: (אורלי, ישראל): סיפור קטן ואנושי של שייקה אופיר הפך לסרט בינוני למדי, שעיקר מעלותיו מישחקם של שייקה אופיר וזהרירה חריי-פאי. *** אוונטי (גת, ארצות-הברית): מבריק, פיקנטי, אסתטי ומצליח - כמובן, לא אחר מאשר בילי ווילדר. שוב לועג